

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

LEONBERGINKOIRA (LEONBERGER)

Alkuperämaa: Saksa

KÄYTTÖTARKOITUS: Seura-, perhe- ja vahtikoira.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Stuttgartin läheltä Leonbergistä kotoisin oleva raatimies Heinrich Essig astutti 1830- ja 1840-luvun vaihteessa mustavalkoisen newfoundlandinkoiranartun St. Bernhardin luostarista hankitulla Barry nimisellä bernhardinkoirauroksella. Myöhemmin risteytyksiin käytettiin myös pyreneittenkoiraa. Tuloksena oli erittäin suuria, enimmäkseen pitkäkarvaisia ja valkoturkkisia koiria. Essigin tavoitteena oli saada aikaan leijonan näköinen koira - leijona on Leonbergin kaupungin vaakunaeläin.

Ensimmäiset todelliset leonberginkoirat syntyivät 1846. Niissä yhdistyivät alkuperäisrotujen erinomaiset ominaisuudet. Jo lyhyen ajan kuluttua Leonbergistä myytiin useita koiria statussymboleiksi ympäri maailmaa. Leonberginkoira pidettiin 1800-luvun lopulla Baden-Württembergin alueella etupäässä maatilojen koirana. Sen vartio- ja vetokoiran ominaisuudet olivat tunnettuja. Molempien maailmansotien ja niitä seuranneiden pula-aikojen aikana jalostuskoirien määrä laski erittäin voimakkaasti. Nykyään leonberginkoira on erinomainen perhekoira, joka sopeutuu hyvin kaikkiin nykyaikaisen elämän vaatimuksiin.

YLEISVAIKUTELMA: Alkuperäistä käyttötarkoitustaan vastaavasti leonberginkoira on hyvin suuri, voimakas ja lihaksikas, mutta silti tyylikäs koira. Sille on tunnusomaista tasapainoinen ruumiinrakenne ja itsevarman rauhallinen, mutta valpas luonne. Erityisesti uros on mahtava ja voimakas.

Ryhmä: 2

FCI:n numero: 145
Hyväksytty: FCI 4.1.1996
SKL-FKK 17.9.1996

1/4

LEONBERGINKOIRA

2/4

MITTASUHTEET: Säkäkorkeuden suhde rungon pituuteen on 9 : 10. Rintakehän syvyys on noin puolet säkäkorkeudesta.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Perhekoirana leonberginkoira on nykyisissä asuin- ja elinolosuhteissa miellyttävä seuralainen, joka voidaan vaikeuksista ottaa kaikkialle mukaan ja joka osoittaa erityistä lapsirakkautta. Se ei ole arka eikä aggressiivinen. Seurakoirana se on miellyttävä, tottelevainen ja peloton kaikissa elämäntilanteissa.

Leonberginkoiran tulee olla luonteeltaan erityisesti:

- itsevarma ja ehdottoman rauhallinen
- keskimääräisen temperamenttikas (mm. leikkisä)
- helposti koulutettava
- hyvin oppivainen ja huomiokykyinen
- melua sietävä

PÄÄ: Kokonaisuudessaan leveyttään syvämpi ja pikemminkin pitkänomainen kuin lyhyt. Kuonon pituuden suhde kallon pituuteen on noin 1 : 1. Nahka on kaikkialla tiivis, ei otsaryppyjä.

KALLO-OSA: Sivulta ja edestä katsottuna hieman kupera, voimakkuudeltaan suhteessa runkoon ja raajoihin, mutta ei raskas. Kallo ei ole takaosastaan oleellisesti leveämpi kuin silmien kohdalta.

OTSAPENGER: Selvästi erottuva, mutta ei liioiteltu.

KIRSU: Musta.

KUONO-OSA: Pitkänomainen, muttei suippo. Kuononselkä tasaleveä, se ei saa olla kovera vaan pikemminkin hieman kupera.

HUULET: Mustat ja suupieliä myöten tiiviit.

LEUAT / HAMPAAT / PURENTA: Voimakkaat leuat. Säännöllinen, tasainen ja täydellinen leikkaava purenta. Ylempi hammasrivi sulkeutuu tiiviisti alemmaa vasten ilman rakoa. Hammaskaavion mukaiset 42 hammasta ovat kohtisuorassa leukoihin nähden (M3:n puuttuminen sallitaan). Tasapurenta on sallittu. Alaleuka ei saa kaventua kulmahampaiden kohdalta.

POSKET: Vain hieman korostuneet.

SILMÄT: Väriltään vaaleanruskeasta mahdollisimman tummanruskeaan, keskikokoiset, soikeat; eivät liian syvällä sijaitsevat eivätkä ulkonevat, eivät liian lähellä eivätkä liian kaukana toisistaan. Silmäluomet ovat tiiviit, sidekalvoa ei saa olla näkyvissä. Silmänvalkuainen (sarveiskalvon näkyvä osa) ei saa olla punertava.

KORVAT: Korkealle, eivät liian taakse kiinnittyneet. Keskikokoiset, päänmyötäisesti riippuvat ja paksut.

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Islands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

LEONBERGINKOIRA

3/4

KAULA: Hieman kaareva ja sulavasti säkään liittyvä, mieluummin pitkäkö kuin lyhyt. Ei löysää kaula- tai leuanalusnahkaa.

RUNKO

SÄKÄ: Korostunut, etenkin uroksilla.

SELKÄ: Kiinteä, suora ja leveä.

LANNE: Leveä, voimakas ja lihaksikas.

LANTIO: Viisto, leveä, melko pitkä, hieman pyöristynyt ja liittyy sulavasti hännän kiinnityskohtaan. Koira ei saa olla takakorkea.

RINTAKEHÄ: Leveä ja syvä, ulottuu vähintään kyynärpäiden tasolle; ei liian tynnyrimäinen, pikemminkin soikea.

ALALINJA JA VATSA: Vatsaviiva on vain hieman nouseva.

HÄNTÄ: Hyvin runsaskarvainen; koiran seistessä riippuu suorana. Liikkeessä häntä on vain hieman kaartunut, ei mielellään selkälänjan yläpuolelle nouseva.

RAAJAT: Hyvin voimakkaat, etenkin uroksilla.

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat suorat ja yhdensuuntaiset, eivät kapeasentoiset.

LAVAT JA OLKAVARRET: Pitkät, viistot ja lihaksikkaat. Lavan ja olkavarren välinen kulmaus ei saa olla liian tylppä.

KYYNÄRPÄÄT: Rungonmyötäiset.

VÄLIKÄMMENET: Vahvat ja kiinteät; edestä katsottuna suorat, sivusta lähes pystysuorat.

KÄPÄLÄT: Eteenpäin suuntautuneet (eivät sisä- eivätkä ulkokierteiset), tiiviit ja lähes pyöreät. Varpaat ovat hyvin kaareutuneet. Päkiät ovat mustat.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat eivät saa olla takaa katsottuna liian kapeasentoiset. Ne ovat yhdensuuntaiset, kinnernivelet ja käpälät eivät saa olla sisä- eivätkä ulkokierteiset. Kannukset tulee poistaa.

REIDET: Melko pitkät, viistot ja vahvalihaksiset. Polvikulmaus on selvä.

KINTEREET: Voimakkaat, kinnerkulma on selvä.

KÄPÄLÄT: Eteenpäin suuntautuneet ja vain hieman pitkänomaiset. Varpaat ovat kaareutuneet ja päkiät mustat.

LIIKKEET: Maatavoittavat ja tasaiset kaikissa askellajeissa; pitkälle eteen ulottuva etuaskel ja hyvä takaraajan työntö. Liikkeet ovat edestä ja takaa katsottuna suorat sekä käynnissä että ravissa.

KARVAPEITE

KARVA: Puolipehmeästä karheaan, runsas, pitkä ja rungonmyötäinen, ei jakauksella. Runsaasta pohjavillasta huolimatta koiran ääriiviivojen tulee erottua. Karva- peite on suora, hieman laineikas on vielä sallittu. Erityisesti uroksilla on kaulassa ja rinnassa harja. Eturaajojen hapsut ja takaraajojen housut ovat runsaskarvaiset.

LEONBERGINKOIRA

4/4

VÄRI: Leijonankeltainen, punainen, punaruskea ja vielä hiekanvärinen (haila- kankeltainen, kermanvärinen) ja kaikki näiden yhdistelmät; musta maski. Mus- tat karvankärjet ovat sallittuja, mutta yleisvaikutelma ei saa olla musta. Hännän ala- puoli, kurkun alla oleva kaularöyhelö, eturaajojen hapsut ja takaraajojen housut ovat vaaleammat, mutta ne eivät saa poiketa liikaa yleisvärityksestä. Pieni valkoi- nen läikkä tai raita rinnassa ja valkoiset karvat varpaissa ovat sallittuja.

KOKO

SÄKÄKORKEUS: Urokset 72 - 80 cm, suositeltava keskikoko on 76 cm. Nartut 65 - 75 cm, suositeltava keskikoko on 70 cm.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämaituista kohdista luetaan virheiksi suh- teutettuna virheen vakavuuteen, ennen kaikkea poikkeamat käyttäytymisessä, tyy- pissä, tasapainoisuudessa ja liikkeissä.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET:

- arkuus ja aggressiivisuus
- vakavat anatomiset virheet kuten esim. pihtikinttuisuus, voimakkaasti köyris- tyvä selkä, selvä notkoselkä, voimakas etukäpälien ulkokierteisyys ja täysin riittämättömät kulmaukset olka-, kyynär-, polvi- ja kinnernivelissä
- hammaspuutokset (paitsi M3), ala- ja yläpurenta, muut purentavirheet
- voimakkaasti tai liian korkealle kiertynyt häntä
- kihara tai voimakkaasti laineikas karvapeite
- värivirheet: ruskea väri, jossa on ruskea kirsu ja päkiät; musta punaruskein merkein, musta, hopeanväri ja riistanväri
- maskin täydellinen puuttuminen
- ruskea kirsu tai päkiät
- hyvin voimakas pigmentinpuute huulissa
- muun väriset kuin ruskeat silmät
- liikaa valkoista väriä: valkoinen väri ulottuu varpaista välikämmeneen, käm- mentä suurempi läiskä rinnassa, valkoista väriä muualla kuin yllämaituissa kohdissa
- sisään- tai ulospäin kiertyneet silmäluomet (entropium tai ektropium).

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutu- neina kivespussiin.